

คุณยายรับแขก

ตาม ปกติคุณยายท่านจะมารับแขกทุกวันอาทิตย์ในช่วงบ่าย ถ้าเป็นวันอาทิตย์ธรรมดาจะรับที่ห้องเล็กในครัวยามา ส่วนวันอาทิตย์ต้นเดือนคนเยอะจะรับที่ห้องโถงใหญ่ของครัวยามา และทุกวันเสาร์ที่ ๓ ของเดือน คุณยายจะนำนั่งสมาธิ คุมบุญปล่อยปลาให้กลุ่มบุญแก้วที่ศาลาดุสิต

แขกที่เข้าไปกราบคุณยายจะมีทุกอาชีพ ทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่เด็กแบเบาะ ที่คุณพ่อคุณแม่อุ้มพามา

“คุณยายขา ช่วยตั้งชื่อให้ลูกหนูด้วยนะคะ”

“คุณยายขา ช่วยตัดผมไฟให้ลูกหนูด้วยคะ” ฯลฯ

ไปจนถึงผู้สูงอายุที่เดินไม่ไหว ลูกหลานต้องช่วยพยุงหรือพานั่งรถเข็นมา

ทุกคนที่มีโอกาสเข้ามากราบคุณยาย คงประทับใจในภาพที่คุณยายเดินตัวตรงก้าวเท้าเข้ามาในห้อง พร้อมด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสมีมิตรไมตรี ยกมือพนมทักทายกับทุกคนอย่างเป็นกันเอง ก่อนที่จะนั่งลงบนเก้าอี้ ข้างหน้าท่านจะมีโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดเล็ก ความสูงประมาณหัวเข่าตั้งอยู่

คุณยายจะต้อนรับพูดคุยกับทุกคนด้วยความเมตตาเสมอ กันหมด โดยไม่ถือตน ไม่เลือกชั้นวรรณะ เพศ วัย คำพูดของคุณยายที่พูดคุยกับแขกนั้น ล้วนแสดงให้เห็นถึงดวงปัญญาอันสว่างไสวของท่าน เป็นคำพูดง่าย ๆ เป็นกันเอง เต็มไปด้วยความปรารถนาดี ให้กำลังใจและตรึงใจผู้ที่ได้เข้าไปกราบ ประดุจว่า คุณยายมองเห็นทุกท่านที่เข้ามากราบได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

คุณยายมักจะแนะนำให้ทุกคนทำแต่ความดี ให้รักบุญกลัวบาป ท่านมักจะพูดเสมอว่า

“เกิดเป็นมนุษย์นี้ประเสริฐสุด ให้รู้จักทำบุญทำทาน คนเราตายไปแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ เอาไปได้แต่บุญกับบาป ทำบุญก็แบกบุญเอาไป ทำบาปก็แบกบาปเอาไป คนเราตายไปแล้วไม่สูญ มีดวงบุญ ดวงบาป”

บางครั้งท่านก็ทักทายกับผู้มาใหม่ด้วยประโยคที่ชวนให้คิด

“...ดีแล้วที่รู้จักเข้าวัด ถ้าเราไม่เข้าวัดตอนนี้ ตอนตาย เขาก็ห้ามเข้าอยู่ดี จะเข้าตอนเป็นหรือตอนตาย”

คุณยายท่านจะเมตตากับเด็ก ๆ มาก บางครั้งเด็ก ๆ ตามคุณพ่อคุณแม่มาราบคุณยาย คุณยายก็จะจับมือจับแขนดึงตัวเข้ามาหาบ้าง จับแก้มบ้าง เอามือลูบหัว เสยผมหรือดึงหางจุกหางเปียเบา ๆ บ้างในบางครั้งด้วยความเอ็นดู พร้อมทั้งยิ้มเบิกบาน อารมณ์ดี คุณยายมักจะพูดกับเด็ก ๆ ว่า “อย่าชนนะเดี๋ยวพ่อแม่จะเมียนเอา”

บางคนคุณยายก็บอกว่า “ต้องเอามายกให้เป็นลูกยายจะได้เลี้ยงง่าย” คุณยายเล่าให้ฟังว่า “คนโบราณบอกว่าเด็กที่มีบุญมาเกิดพ่อแม่จะเลี้ยงยาก ต้องเอาไปยกให้เป็นลูกคนอื่น ยายก็เหมือนกัน ตอนเด็ก ๆ เลี้ยงยาก พ่อแม่ต้องเอาไปยกให้เป็นลูกคนอื่น”

เด็กบางคนพอคุณยายบอกว่า “เอามายกให้เป็นลูกยายนะ” ก็ร้องแฉะขึ้นมา คุณยายก็ยิ้มอย่างเมตตาและบอกกับเด็กว่า “ยกให้เป็นลูกยายเฉย ๆ แต่ฝากให้พ่อแม่เขาเลี้ยงไว้”

ครั้งมีเด็กรุ่นหนุ่ม ๆ มาราบคุณยาย คุณยายก็มักจะชอบถามว่า “เคยบวชกันแล้วหรือยัง?” เด็กหนุ่มบางคนก็ตอบว่า “เคยบวชธรรมทายาทมาแล้วครับ” บางคนก็ตอบว่า “ยังครับ”

คุณยายท่านก็เมตตาแนะนำว่า “เกิดเป็นผู้ชายต้องบวช ถ้าไม่บวชเขาเรียกว่าเป็นคนดิบ ไปบวชให้ได้พรรษารับผ้ากฐินก่อนแล้วค่อยสึก” จะมีเด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งชอบมากกราบคุณยายเป็นประจำ คุณยายก็มักจะถามเป็นประจำเช่นกัน

บางคนมากกราบคุณยาย พร้อมด้วยรูปภาพของพ่อแม่พี่น้องญาติสนิทมิตรสหายที่ตนเองรัก ซึ่งจากโลกไปด้วยสาเหตุนานาประการ เพื่อขออำนาจบุญบารมีของคุณยายช่วยคุ้มครองดูแลคุ้มครองให้บุคคลทั้งหลายเหล่านั้นได้ไปอยู่ในที่สบายไม่ต้องทนทุกข์

“คุณยายคะ พ่อหนูเสียชีวิตเมื่อวันเสาร์ที่แล้ว หนูเอารูปคุณพ่อมาขอให้คุณยายช่วยด้วยค่ะ”

บางท่านก็มาพร้อมด้วยรูปภาพขาวดำเก่าเก็บ เหมือนผ่านกาลเวลามามากหลายสิบฤดูกาล

“คุณยายครับ ผมเอารูปคุณพ่อมาขอให้คุณยายช่วยดู ไม่ทราบที่ท่านอยู่ที่ไหน สุขสบายดีหรือเปล่า ท่านเสียชีวิตไปนานแล้วตั้งแต่ผมยังเด็ก”

พร้อมทั้งส่งรูปภาพที่เขียนรายละเอียดต่าง ๆ ทั้งหลายไว้ที่หลังภาพให้คุณยาย แล้วหันมาบอกกับพี่อารีพันธุ์ว่า มีรูปอยู่แผ่นเดียวจะขอคืนด้วย

อาทิตย์ถัดมาเขากลับมาหาคุณยายอีกครั้งพร้อมทั้งบอกชื่อนามสกุลเพื่อขอรับภาพคืน พี่อาร์พันท์ก็หยิบรูปภาพส่งให้คุณยาย คุณยายมองดูรูปภาพก่อนที่จะยื่นส่งให้แก่คุณนั้น พร้อมกับบอกว่ายายช่วยให้ไปอยู่ที่สบายแล้ว แล้วชายหนุ่มผู้นั้นก็กราบลาคุณยายไป

บางท่านมาพร้อมโฉนดที่ดินแผ่นใหญ่ที่ถ่ายเอกสารมาอีกที่เขียนรายละเอียดต่าง ๆ ใส่ไว้ในโฉนดอย่างเรียบร้อยครบถ้วน พบโฉนดแผ่นใหญ่ใส่ในถาด มาถึงก็วางถาดไว้ที่โต๊ะคุณยาย แล้วก็พนมมือ “คุณยายตอนนี้ลูกเดือดร้อนเรื่องการเงิน มีที่ดินอยู่ผืนหนึ่งอยู่แถว... ขอบุญบารมีคุณยายช่วยให้มีคนมาซื้อ ให้ลูกขายที่ดินได้จะได้เอาเงินมาใช้หนี้ใช้สิน ทำบุญทำทาน” คุณยายก็รับมาพร้อมทั้งบอกว่า “แล้วยายจะช่วย”

ไม่นานต่อมาเขากลับมาหาคุณยายอีกครั้ง พร้อมทั้งของปัจจัยในถาด หน้าของนั้นเขียนว่า

เมื่อวันที่...ลูกมากราบขอบุญบารมีคุณยายให้ช่วยขายที่ได้ตอนนี้ขายที่ได้แล้ว ลูกและครอบครัว ขอกราบขอบพระคุณคุณยาย และนำปัจจัยมาร่วมทำบุญกุศลกับคุณยายจำนวน...

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ลูก...

จากปากต่อปากของคนที่มาให้คุณยายช่วยแล้วสำเร็จ
เล่าต่อ ๆ กันไป ก็เลยมีคนเอาโฉนดที่ดินบ้าง เอาแผนที่บ้านบ้าง
ตึกแถวบ้าง มาให้คุณยายช่วยอยู่บ่อย ๆ ใครเอามาให้คุณยาย
ช่วย ท่านก็เมตตารับไว้ทุกคนและมักมีเหตุอัศจรรย์เกิดขึ้นกับผู้
ที่มาขออย่างคาดไม่ถึงอยู่เสมอ

บางคนมาราบคุณยายด้วยสีหน้ามีวิตกกังวล มีความ
ทุกข์ อย่างไม่รู้จะไปหาที่พึ่งที่ไหนแล้ว เข้ามาราบคุณยาย
พร้อมด้วยรูปภาพ

“คุณแม่หนูเป็นมะเร็ง คุณหมอบอกว่าเป็นขั้นสุดท้ายแล้ว”
คุณยายรับภาพขึ้นมาดู แล้วค่อย ๆ พูดว่า

“มะเร็งนี้ใครเป็นแล้วหายยากนะ ให้แม่เขาสวดมนต์ไหว้
พระ ทำบุญทำทาน จะได้เป็นบุญติดตัวไป ถ้าแม่เขาสวดไม่
ไหวเราก็กวาดให้แม่เขาฟัง” พร้อมทั้งพูดให้กำลังใจผู้ที่เข้ามา
กราบว่า “ช่วยตอนเป็นไม่ได้ ช่วยตอนตายก็ได้”

คุณยายมักพูดอยู่เสมอว่า มะเร็งนี้ใครเป็นแล้วหายยาก
แล้วท่านก็จะพนมมือยกขึ้นอธิษฐานอยู่เสมอ ๆ ว่า “ไอ้โรคนี้
อย่าให้ข้าพเจ้าหรือใคร ๆ ได้พบเจอเลย ให้มันสูญหายไปจาก
โลก ตกขอบทะเลไปเลย”

บางคนมาหาคุณยายด้วยความเร่งรีบ “คุณยายคะ วันนี้คุณแม่จะผ่าตัดหัวใจ คุณแม่อายุเยอะแล้วเกรงว่าจะเป็นอันตราย หนูเลยมากราบเรียนคุณยาย ขอบุญบารมีคุณยายคุ้มครองให้แม่หนูปลอดภัยด้วยค่ะ”

คุณยายท่านตอบไปว่า “ให้แม่คุณนิกถึงแต่บุญกุศล มันมีหยาบกับละเอียด พวกหมอก็รักษาแบบหยาบที่เราเห็นกันอยู่ (คือการรักษาด้วยยาหรือเครื่องมือทางการแพทย์ทั้งหลาย) ต้องมีส่วนละเอียดช่วยด้วย คือ บุญกุศลที่เราได้ทำมา ให้แม่คุณนิกถึงบุญ แล้วยายจะช่วย”

แล้วแขกผู้นั้นก็กราบลาคุณยาย เพื่อที่จะรีบไปเฝ้าคุณแม่ที่โรงพยาบาลต่อ

บางคนถูกคนใกล้ชิดโกงมา ไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงจะได้เงินคืน ก็มาหาคุณยาย กราบขอให้คุณยายช่วย คุณยายท่านก็รับฟังและให้คำพูดที่เป็นข้อคิด ข้อเตือนใจ ด้วยประโยคสั้น ๆ แต่เก็บไว้ใช้ได้ตลอดว่า “เชื่อก็เชื่อได้ แต่อย่าเพิ่งไวใจ”

แขกบางท่านก็มาแลกเปลี่ยนเหื่อความคาดหวังแต่ไม่เกินความจริง มีสุภาพสตรีท่านหนึ่งดูจากหน้าตาคาดว่าอายุประมาณ ๔๐ กว่าปี ทำทางเป็นคนโฉ่งฉ่าง พูดจาฉะฉานเข้ามากราบคุณยาย สตรีผู้นั้นเล่าให้คุณยายฟังว่า “เมื่อก่อนดิฉันปวด

หลัง ไปหาหมอมาทัว ใครเชื่อว่าที่ไหนดีก็ไปมาหมด แต่ก็ยังไม่หายปวดหลังสักทีจนได้มาราบคุณยาย มาคราวที่แล้วคุณยายเอามือลูบหลังให้ พอดิฉันกลับบ้านไปแล้วหายปวดหลังเลย มาคราวนี้อายากจะขอให้คุณยายช่วยนวดที่ไหล่ที่แขนให้อีก”

คุณยายท่านก็หัวเราะเล็กน้อยและตอบแขกผู้นั้นไปว่า “ยายนวดไม่เป็น” โดยไม่ฟังเสียงสตรีท่านนั้นก็กระเถิบตัวหลบโต๊ะตัวเตี้ย ๆ ที่ตั้งอยู่หน้าคุณยาย อ้อมไปด้านข้างเข้ามาหาคุณยายใกล้ ๆ แล้วก็พูดว่า “คุณยายช่วยจับ ๆ ให้อีกได้ค่ะ” พร้อม ๆ กับกุกิกุจอ หันหลังในท่าเตรียมพร้อมให้คุณยายนวดให้เต็มที่ มือก็ยังพนมไว้ หน้าก็หันไปทางแขกผู้อื่นซึ่งรอกราบคุณยายอยู่ คุณยายท่านก็เมตตาหัวเราะน้อย ๆ แล้วเอื้อมมือไปบีบเบา ๆ ที่หัวไหล่ของสตรีผู้นั้นแล้วก็พูดว่า “เอ้า! ขอให้หาย” เขาก็ปิดกราบขอบพระคุณ แล้วยืมหน้าบานเดินออกจากห้องไป

ข้าพเจ้านึกขำในกิริยาทำทางที่เอาจริงเอาจังของสตรีท่านนั้นที่เข้ามากราบคุณยาย แต่สิ่งที่เขาพูดนั้นไม่เกินจริงเลย มือของคุณยายมีพลังมากมายมหาศาล ทั้งพลังภายนอกและพลังภายใน ผู้ใดที่เคยประสบด้วยตัวเองจะสัมผัสถึงพลังอันนี้ได้ดีแค่เพียงคุณยายจับมือหรือลูบหัวเบา ๆ พลังแห่งความชุ่มเย็น ความเป็นสิริมงคลก็แผ่ไปทุกชุมชนทุกส่วนของร่างกาย

แขกที่มากราบคุณยายมีสารพัด ทุกประเภท ทุกรูปแบบ คุณยายท่านก็พูดคุยได้กับคนทุกประเภท ทุกรูปแบบ โดยที่ทุกคนจะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกจริงใจ ความเมตตา ปรารถนาดีที่ท่านมีต่อทุกคนโดยเสมอกัน เขาจะกลับไปพร้อมกับความหวังและกำลังใจ ด้วยความคิดที่ว่าบุญท่านนั้นเป็นที่พึงของเรา เพราะคุณยายท่านจะสอนให้คิดถึงแต่บุญกุศลและสิ่งที่ดีงาม ทุกสิ่งสำเร็จได้ด้วยอำนาจของบุญกุศล ท่านมักจะให้พรเสมอ ๆ ว่า **“คิดปรารถนาสิ่งใดก็ขอให้สำเร็จทุกประการ ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล”**

ประมาณว่าแขกที่มากราบคุณยาย ส่วนใหญ่จะมากราบขอพร ขอบุญบารมี ให้คุณยายช่วยเป็นส่วนใหญ่ อีกส่วนหนึ่งก็เป็นพวกที่มากราบขอบคุณคุณยายที่ช่วยให้สมปรารถนาในสิ่งที่ขอและทำให้เขามีชีวิตที่ร่มเย็นเป็นสุข และแขกอีกส่วนหนึ่ง คือ คนที่มากราบคุณยายเป็นประจำแทบทุกอาทิตย์ เอาโน่นเอานี้มาถวายบ้าง บางคนไม่มีเรื่องอะไรก็ขอให้ได้มากราบมาเห็นหน้าคุณยาย บางท่านกราบคุณยายเสร็จแล้วก็ยังไม่กลับถอยไปนั่งอยู่หลังห้อง นั่งเฝ้าฟังคุณยายคุยกับแขกจนหมดห้องแล้วจึงกลับอย่างนี้ก็มี

ช่วงอาทิตย์หลังงานกฐินผ้าป่า คุณยายท่านก็จะแจก

ลืดอกเกิดรูปคุณยายให้แก่ผู้ที่ร่วมทำบุญกฐินผ้าป่า ที่นำบัตรมา
รับ คุณยายจะหยิบ “ลืดอกเกิดยาย” วางใส่มือผู้รับและมักจะพูด
กับผู้นั้นว่า “เอายายไปอยู่ด้วยนะ” ผู้ใดที่เอายายไปอยู่ด้วย (ที่ใจ)
เสมอ ๆ ก็มักจะพบกับอานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของลืดอกเกิดยาย
อยู่เสมอ

คุณยายจะรับแขกด้วยความยิ้มแย้มสดชื่นเบิกบานแจ่มใส
ไม่ว่าอากาศจะร้อนเพียงใด โดยเฉพาะวันอาทิตย์ต้นเดือนจะมี
คนมาราบคุณยายเยอะแยะมากมาย ต่างคนก็นั่งรุ่มล่อมรอ
กราบคุณยายแน่นห้องเต็มไปหมด ข้าง ๆ ที่นั่งคุณยายแม้มี
พัดลมตัวเล็ก ๆ เปิดให้ลมพัดผ่านระบายอากาศ แต่ก็ไม่ช่วยทำให้
คุณยายคลายร้อน

กระดาดชชชชแผ่นแล้วแผ่นเล่าที่ข้าพเจ้าส่งให้พี่อารีพันธุ์
เพื่อซบเหงื่อที่ซึมออกมาอย่างไม่ขาดสาย ตามหน้าผากและ
ข้างหูให้คุณยาย

ถ้วยยาหอมที่ซิงเสร็จแล้ว ถูกนำมาตั้งไว้ข้าง ๆ เพื่อรอ
จังหวะให้พี่อารีพันธุ์เอาให้คุณยายดื่ม บางครั้งตั้งไว้จนยาเย็น
ต้องไปซิงเปลี่ยนแก้วใหม่มา

แต่คุณยายก็ยังรับแขก ด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ด้วยความ

ยินดีในหน้าที่นี้นะ...หน้าที่ของการเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้นำบุญ และเป็นเพื่อนบุญให้แก่ทุก ๆ คน

จนเมื่อแขกคนสุดท้ายเดินออกไป คุณยายจึงลุกขึ้น เดินออกจากห้องไปพร้อมพี่อาร์พัณรุ ก่อนที่จะออกจากประตูไป คุณยายไม่ลืมที่จะหันหลังกลับมาบอกข้าพเจ้าซึ่งกำลังเก็บข้าวของดูความเรียบร้อยของห้องอยู่ว่า “อย่าลืมปิดไฟและดึงปลั๊กพดลมออกด้วยนะ” คุณยายท่านจะประหยัดและละเอียดรอบคอบในการใช้สิ่งของอย่างนี้เสมอ

ข้าพเจ้ายังจำได้ มีหลายครั้งที่ภาพของคุณยายในวัย ๘๐ กว่า จะย่างเข้า ๙๐ ก่อนที่จะออกไปรับแขก หรือหลังจากรับแขก ท่านต้องฉันทยาหอมและนอนอยู่บนเตียง เพราะหน้ามีดมีนศิระะแต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นอุปสรรคสำหรับท่านเลย ด้วยความเป็นนักสู้ผู้ทรหดอดทน ด้วยความที่เป็นผู้ทำอะไรก็ทำอย่างสม่ำเสมอ ถ้าไม่มีเหตุสุดวิสัยจริงๆ ท่านจะลงรับแขกเป็นประจำทุกวันอาทิตย์ ท่านมักถามด้วยความเมตตาว่า “เขามาคอยยาวนานแล้วหรือยัง” “ไม่ยากให้คนที่ตั้งใจมากกราบยายผิตห้วงกลับไป ลงไปให้เขาเห็นสักหน่อยก็ยังดี”

นอกจากคุณยายจะรับแขกในวันอาทิตย์แล้ว ในวันธรรมดา ก็มักมีคนมากกราบคุณยาย บางคนมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ

บางคนมีเรื่องปัจจุบันทันด่วนต้องรีบมาก่อนวันอาทิตย์ ส่วนใหญ่จะมาดักกรอ เวลาคุณยายท่านเดินออกมาจากที่พักเพื่อไปตรวจครั้วหรือไปที่ไหนก็จะตรงเข้ามากราบ ถ้าคุณยายพบ ท่านก็จะเมตตาพูดคุยและช่วยเหลือทุกคนไป

ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ขณะที่คุณยายจะเดินข้ามฝั่งจากกุฏิกลับมาที่ห้องเลขฯ มีน้องผู้หญิงคนหนึ่ง อายุคงประมาณ ๒๐ ปีต้น ๆ ไม่ทราบว่ามีมาจากทางไหน เดินตรงดิ่งเข้ามาหาคุณยาย

คุณยายถามซ้ำ ๆ ว่า “มีอะไร” น้องคนนั้นตอบคุณยายด้วยคำถามว่า “คุณยายว่างหรือเปล่าคะ อยากขอเชิญคุณยายไปคุยทางโน้น (ศาลาดุสิต)” พร้อมทั้งทำตาแดง ๆ เนื่องจากคุณยายไม่ค่อยสบายเป็นหวัดยังไม่หายดี ข้าพเจ้าจึงรีบเข้าไปกระซิบบอกน้องผู้นั้นไปว่า คุณยายไม่ค่อยสบาย คงไม่สะดวกที่จะไปขอให้คุยสั้น ๆ ตรงนี้ก็แล้วกัน

แต่คุณยายซึ่งท่านมีปกตินิสัยเป็นผู้ที่มีเมตตาสงสารแก่ทุกคนอยู่แล้ว จึงเดินไปที่ศาลาดุสิตเพื่อนั่งรับฟังเรื่องราวจากน้องผู้นั้น ข้าพเจ้าอดเป็นห่วงสุขภาพท่านไม่ได้ ได้แต่นึกในใจว่า คุณยายท่านคงออกมาโปรดน้องคนนี่ที่เขามีความทุกข์ขอยากจะมาพึ่งคุณยาย น้องผู้หญิงคนนั้นมีปัญหาครอบครัว อยู่ใน

ครอบครัวที่แตกแยกต้องอยู่กับแม่เลี้ยง เล่าเรื่องให้คุณยายฟัง
ไป ร้องไห้ไป

คุณยายท่านก็นั่งรับฟังนานพอสมควร และได้เมตตา
เตือนสติ ให้กำลังใจว่า “การได้เกิดเป็นคนหนึ่งของยาก ที่เป็น
อย่างนี้เพราะเป็นกรรมเก่า เป็นผลเนื่องมาจากอดีตที่เราทำมา
เพราะฉะนั้นเราต้องอดทนทำความดีเรื่อยไป อดทนไปเถอะอีก
ไม่กี่ปีก็ตายแล้ว”

น้องผู้นั้นยังเล่าให้คุณยายฟังอีกว่า เคยมีแม่ชีมาคุยให้และ
บอกว่าเมื่อชาติก่อนเขาเคยเกิดเป็นลิง

คุณยายรีบบอกว่า “อันนั้นไม่สำคัญ ชาติก่อนเราเกิด
เป็นอะไรไม่สำคัญ ที่สำคัญตอนนี้เราเกิดมาเป็นคน ให้เร่งทำ
ความดีจะได้เป็นบุญกุศลติดตัวไป ให้รีบ ๆ เรียงให้จบแล้วหา
งานทำจะได้มีเงินเดือนไม่ต้องไปพึ่งคนอื่นเขา ยายหนึ่งล้อตัว
เดียวก็ไม่ได้แต่ได้มาสร้างวัดให้เขาอยู่ ยายลุ่มมาตลอด กว่าจะได้
ไปอยู่วัดปากน้ำต้องไปทำงานอยู่ที่บ้านเขา ทำทุกอย่าง กวาดบ้าน
ถูบ้าน ริดผ้าของคนนั้นคนนี้ ยายไม่ท้อเลย เกิดเป็นคนมันต้อง
อดทน ใครจะพูดจะว่าอะไรก็อดทนเอา”

คุณยายท่านทั้งปละบ ทั้งให้กำลังใจ และชี้ทางสว่างแก่
น้องผู้นั้น แล้วน้องคนนั้นก็ลากลับไป ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ปัจจุบัน

น้องคนนี้มีชีวิตเป็นอยู่อย่างไร แต่ข้าพเจ้ามั่นใจว่า ถ้าน้องคนนั้น
ได้ประพฤติปฏิบัติตามที่คุณยายชี้แนะ น้องคนนั้นจะประสบความสำเร็จ
ฝ่าฟันเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ของชีวิตไปได้อย่างแน่นอน

แม้ว่าคุณยายจะไม่ค่อยสบาย

แต่ท่านไม่ได้กังวลใจกับเรื่องความเจ็บป่วย

มากไปกว่าเรื่องที่ว่า

ทำอะไรจึงจะช่วยเหลือผู้คน

ที่มาขอพึ่งให้พ้นทุกข์ได้

ความเมตตาของคุณยายนี้

ยิ่งใหญ่สุดที่จะประมาณ

มิให้โดยถ้วนทั่วแก่ทุกคน

โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ

ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ เศรษฐี หรือยาก

เมื่อได้มาพบท่านแล้วจะได้รับความเมตตาจากท่าน

โดยถ้วนหน้าเสมอกัน...

สมดังชื่อคุณยายจันทร์

ดวงจันทร์วันเพ็ญ...

สาดแสงเหลืองนวลเย็นตาเย็นใจแก่ทุกคนที่ได้พบเห็น

ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็น พระราชา

คหบดี คนสามัญธรรมดา ยาจก หรือขอทาน

ก็มีสิทธิได้ยลแสงอร่ามเหลืองนวลลงดงามแห่งดวงจันทร์

โดยถ้วนทั่วเสมอกัน...

ถ้าเขาผู้นั้นต้องการ

